

MATTHEÛS

26:47-56

Jezus' arrestatie, Judas' verraad en Petrus' gewelddadige verzet

GELEZEN UIT

Herziene Statenvertaling

BELUISTER OF BEKIJK

versvoorvers.org/mattheus/26-47-56

BELUISTER OF BEKIJK

Inhoud

1	Judas verradt Jezus met een kus	6 min	3
2	Petrus trekt het zwaard tegen Malchus	4 min	6
3	Wie het zwaard neemt, zal erdoor omkomen	5 min	8
4	Twaalf legioenen engelen en Gods bescherming	4 min	10
5	Jezus geneest Zijn vijand	6 min	13
	Om verder te lezen		15

1

Judas verraadt Jezus met een kus

We gaan nu naar Mattheüs hoofdstuk 26. Daar treffen we Jezus aan in de hof van Gethsémané, waar Hij zojuist drie keer heeft gebeden terwijl Zijn discipelen sliepen. We lezen vanaf vers 47:

En terwijl Hij nog sprak, zie, Judas, een van de twaalf, kwam er aan en met hem een grote menigte, met zwaarden en stokken, gestuurd door de overpriesters en oudsten van het volk.

MATTHEÛS 26:47

Toen zei Jezus tegen hem: Doe uw zwaard terug op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen. Of denkt u dat Ik Mijn Vader nu niet kan bidden, en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen engelen ter beschikking stellen? Hoe zouden anders de Schriften vervuld worden, die zeggen dat het zo geschieden moet?

MATTHEÛS 26:52-54

Op dat moment sprak Jezus tot de menigte: Bent u er met zwaarden en stokken opuit gegaan als tegen een misdadiger om Mij te vangen? Dagelijks zat Ik bij u in de tempel om onderwijs te geven en u hebt Mij niet gegrepen, maar dit alles is geschied, opdat de Schriften van de profeten vervuld zouden worden. Toen verlieten al de discipelen Hem en vluchtten.

MATTHEÛS 26:55-56

Hier hebben we een van de schokkendste dingen in de verhalen van de Evangeliën, namelijk wat Judas Iskariot doet wanneer hij Jezus verraadt. Waarom hij dit deed, wordt nooit volledig uitgelegd. Sommigen geloven dat Judas altijd al een goddeloze discipel was en alleen maar deed alsof hij een oprechte discipel was. Anderen menen dat Judas ooit werkelijk een oprechte volgeling van Jezus was en dat hij teleurgesteld in Hem raakte.

Maar het is schokkend om te zien dat een van de twaalf, een van degenen aan wie zoveel was toevertrouwd — ze zagen zoveel, ze deden zoveel en ze ontvingen zoveel van Jezus — Hem zou verraden zoals hij dat hier doet. En dan zou hij Hem met een kus verraden. Dat is iets opmerkelijks. In het boek Spreuken staat:

Wonden door iemand die liefheeft, zijn tekenen van trouw, maar overvloedig zijn de kussen van een hater.

SPREUKEN 27:6

Hier zien we de kus van een vijand: ogenschijnlijk een teken van genegenheid, maar in werkelijkheid een bedrieglijk gebaar tegenover Jezus. Maar in werkelijkheid was het een afschuwelijk teken. Het was voor degenen die Jezus kwamen arresteren het teken dat Hij degene was die ze moesten grijpen.

Het feit dat Judas Jezus op deze manier moest aanwijzen, doet je afvragen of alle soldaten die namens de overpriesters waren gekomen Jezus van gezicht kenden, en of ze Hem ooit hadden gezien of gehoord. Anders zouden ze, zo lijkt het, geen moeite hebben gehad om te weten wie Hij was. Er waren tenslotte maar dertien mannen aanwezig die ze daar zouden aantreffen, en een van hen was de beroemdste van allemaal: Jezus. Het lijkt onnodig dat iemand Hem moest aanwijzen door Hem op deze manier een kus te geven.

Maar om de een of andere reden was er misschien van tevoren afgesproken dat Jezus mogelijk vermomd zou zijn. Of misschien was er in de hof niet genoeg licht. Sommige discipelen waren mannen met een baard en hadden hun gezicht waarschijnlijk gedeeltelijk bedekt, zodat ze misschien de verkeerde persoon voor Jezus zouden

aanzien. Het is moeilijk te zeggen. Het enige wat we weten, is dat Judas van tevoren had afgesproken dat hij de soldaten zou laten zien wie de juiste persoon was door naar Hem toe te gaan en Hem te kussen.

Een kus was natuurlijk een gebruikelijke begroeting tussen mannen in het Midden-Oosten, zoals dat ook nu nog in sommige delen van de wereld het geval is. Onder andere in het Midden-Oosten was het meer te vergelijken met een handdruk of een vriendelijke begroeting. Mannen in onze cultuur, in elk geval in Amerika, begroeten elkaar over het algemeen niet met een kus op de wang, maar dat is gewoon een cultureel verschil. Het was heel gebruikelijk dat mannen elkaar met een kus begroetten.

Maar Jezus zei tegen hem:

Vriend, waarom ben je gekomen?

Zo vermeldt Mattheüs het. Wat opmerkelijk is, is dat Jezus hem 'vriend' noemde. Jezus wist wat hij kwam doen en Jezus wist dat Judas zich allesbehalve als een vriend gedroeg. Hij was in feite een vijand. Toch betoont Jezus Judas zelfs op dit moment Zijn schijnbaar onvoorwaardelijke welwillendheid. Judas was geen vriend van Jezus, maar Jezus bleef hem de mogelijkheid tot vriendschap bieden door hem vriend te noemen. Wat doe je, vriend? Waarom doe je dit?

Eigenlijk zei Jezus meer dan dit, maar om dat te weten te komen moeten we Lukas raadplegen. In Lukas 22, vers 48, zei Jezus tegen Judas:

En Jezus zei tegen hem: Judas, verradt u de Zoon des mensen met een kus?

LUKAS 22:48

Natuurlijk stelde Jezus die vraag niet om de informatie te verkrijgen. Het was overduidelijk wat Judas deed. Hij zei het alsof Hij Judas de verraderlijkheid ervan duidelijk voor ogen wilde stellen, en misschien een beroep op zijn geweten wilde doen door te zeggen: Besef je wat je doet? Je verradt niet alleen een vriend. Je verradt de Zoon des mensen, de Messias. En je doet dat met dit gebaar van vriendschap, dat niet oprecht is, want je gedraagt je helemaal niet als een vriend van Mij.

Deze woorden waren ongetwijfeld bedoeld om Judas te laten inzien dat hij verkeerd handelde. Judas zag uiteindelijk inderdaad in dat hij verkeerd had gehandeld, maar pas toen het te laat was. Er staat dat toen Judas Jezus had gekust, de soldaten en degenen die achter Hem aan waren gekomen naar voren kwamen, Jezus vastgrepen en Hem meenamen.

2

Petrus trekt het zwaard tegen Malchus

Een van de discipelen reageerde. In vers 51 staat:

En terwijl Hij nog sprak, zie, Judas, een van de twaalf, kwam er aan en met hem een grote menigte, met zwaarden en stokken, gestuurd door de overpriesters en oudsten van het volk. Hij die Hem verraadde, had met hen een teken afgesproken en gezegd: Degene Die ik kussen zal, Die is het; grijp Hem. En hij ging meteen naar Jezus toe en zei: Gegroet, Rabbi! En hij kuste Hem. Maar Jezus zei tegen hem: Vriend, waarvoor bent u hier? Toen kwamen zij dichterbij, sloegen de handen aan Jezus en grepen Hem. En zie, een van hen die bij Jezus waren, stak zijn hand uit, trok zijn zwaard, trof de dienaar van de hogepriester en sloeg hem het oor af.

MATTHEÛS 26:47-51

Er staat niet welke discipel dit deed. Als je ook het Evangelie van Markus en dat van Lukas bekijkt, vind je daar hetzelfde voorval: iemand uit Jezus' gezelschap pakte een zwaard en hakte het oor van de dienaar van de hogepriester af. Maar de naam van degene die dit deed, wordt ons daar niet genoemd.

Wanneer je echter bij het Evangelie van Johannes komt en daar het verhaal leest, ontdek je dat Petrus de discipel is die dit deed. Johannes noemt niet alleen de naam van de discipel die het oor afhakte, maar ook de naam van de dienaar van de

hogepriester. Hij heette Malchus. Dit wijst erop dat Johannes het wist. Johannes was duidelijk een ooggetuige. Hij wist wie het had gedaan en van wie het oor was afgehakt.

Omdat dit zo is, zouden we ons kunnen afvragen waarom Mattheüs, Markus en Lukas Petrus niet bij name noemen als degene die het zwaard pakte en deze daad verrichtte, terwijl Johannes dat wel doet. Volgens de overlevering schreef Johannes zijn Evangelie later dan alle andere Evangeliën. Het is zelfs zeer waarschijnlijk dat Johannes zijn Evangelie schreef nadat Petrus al gestorven was. Het is mogelijk dat Mattheüs, Markus en Lukas hun Evangeliën schreven toen Petrus nog leefde.

Wat hier wordt beschreven, is in feite een strafbare daad. Petrus trok een zwaard en verzette zich met geweld tegen de arrestatie van Jezus. De soldaten kwamen en hij pakte een zwaard en viel een van hen aan. Dat zou natuurlijk een zeer onwettige daad zijn. Daarom beschermden Mattheüs, Markus en Lukas Petrus misschien toen ze het verhaal vertelden. Mogelijk leefde hij nog toen deze Evangeliën in omloop waren. Als zij hadden vermeld dat Petrus dit had gedaan, had dat hem misschien in moeilijkheden kunnen brengen met de autoriteiten. Maar toen Johannes zijn Evangelie schreef, was Petrus tegen die tijd waarschijnlijk gestorven. Daarom nam Johannes de vrijheid om de discipel die dit had gedaan bij name te noemen.

De reactie van Jezus op Petrus is in elk van de Evangeliën anders. We moeten niet denken dat deze informatie tegenstrijdig is. De evangelieschrijvers leggen eenvoudig ieder een ander deel vast van de manier waarop Jezus reageerde toen Petrus Malchus met een zwaard sloeg. Toen Petrus Malchus met zijn zwaard sloeg, vermeldt het Evangelie van Markus geen enkele reactie van Jezus op deze daad. Er staat alleen dat een van hen een zwaard pakte en het oor van de dienaar van de hogepriester afhakte. Daarna gaat het verhaal verder met Jezus, Die spreekt tot degenen die gekomen waren om Hem te arresteren.

Maar Mattheüs, Lukas en Johannes vermelden allemaal iets wat Jezus bij deze gelegenheid deed. In elk geval vermelden ze dat Jezus tegen Petrus sprak, degene die het zwaard had gehanteerd. Bij Mattheüs luiden de woorden als volgt. Jezus zei tegen hem:

Toen zei Jezus tegen hem: Doe uw zwaard terug op zijn plaats, want allen die naar het zwaard grijpen, zullen door het zwaard omkomen. Of denkt u dat Ik Mijn Vader nu niet kan bidden, en Hij zal Mij meer dan twaalf legioenen engelen ter beschikking stellen? Hoe zouden anders de Schriften vervuld worden, die zeggen dat het zo geschieden moet?

MATTHEÛS 26:52-54

3

Wie het zwaard neemt, zal erdoor omkomen

Volgens het Evangelie van Mattheüs geeft Jezus Petrus twee antwoorden. Die antwoorden brengen in feite twee verschillende punten naar voren. Het eerste antwoord is dat degenen die het zwaard nemen, door het zwaard zullen omkomen. Wat betekent deze raadselachtige uitspraak? In Openbaring 13:10 staat een verwante uitspraak met betrekking tot het beest. Maar wat bedoelde Jezus toen Hij dit op Petrus toepaste?

Hier zijn verschillende mogelijkheden. Hij kan bedoeld hebben wat een commentator die ik lang geleden las, zei: dat Hij geen algemene uitspraak deed over alle situaties, maar alleen over deze situatie. Jezus en de discipelen waren in de minderheid. Uit wat Lukas ons in Lukas 22 vertelt, weten we dat er onder de discipelen maar twee zwaarden waren. Petrus had er een en degenen die tegen Hem waren uitgetrokken, waren veel zwaarder bewapend. Jezus zei eenvoudigweg:

Als we het zwaard opnemen om onszelf te verdedigen, zullen we zeker door de zwaarden van deze mensen sterven.

Niet omdat het een axioma was dat dit altijd waar zou zijn, maar omdat het in dit geval waar zou zijn.

Sommigen menen dat Jezus geen uitspraak deed over zwaarden in het algemeen, maar alleen over het zwaard in dit geval. Petrus en de andere discipelen moesten hun zwaarden niet trekken, omdat ze ver in de minderheid waren en zeker door het zwaard zouden sterven. Jezus wilde niet dat Zijn discipelen op dat moment zouden sterven. Dat is één manier om ernaar te kijken.

Een andere mogelijkheid is om het op te vatten alsof Jezus een universele stelregel geeft, namelijk dat iedereen die zichzelf met een zwaard probeert te verdedigen, daardoor zal sterven. Zo halen veel mensen het aan. Het lijkt echter nauwelijks waarschijnlijk dat dit de betekenis is, aangezien het niet waar zou zijn. Er zijn veel mensen die een zwaard hanteren en met een zwaard vechten, maar die daardoor nooit zijn gestorven. Veel mensen, zoals Alexander de Grote, gebruikten het zwaard veelvuldig bij het veroveren van landen, maar hij stierf niet door het zwaard. Hij stierf niet in een oorlog. Er zijn veel van zulke mensen. En trouwens, de apostel Paulus heeft nooit het zwaard opgenomen, maar hij stierf wel door het zwaard. Zijn hoofd werd afgehakt door het Romeinse zwaard. Het is dus geen ware stelregel dat iedereen die een zwaard gebruikt, daardoor zal sterven. Het is niet waarschijnlijk dat Jezus dat bedoelde, want wij zijn niet de enigen die dit beseffen. Jezus zal beslist hebben beseft dat niet iedereen die het zwaard opneemt, door het zwaard zal sterven.

Maar Hij kan hebben bedoeld dat wie het zwaard opneemt het risico loopt door het zwaard te sterven en zo'n reactie uitlokt. Als iemand je aanvalt en je doet wat Jezus elders zei:

Ik zeg u echter dat u geen weerstand moet bieden aan de boze; maar wie u op de rechterwang slaat, keer hem ook de andere toe;

MATTHEÛS 5:39

Dan kan dat zijn woede misschien doen bedaren. Misschien kom je om, misschien ook niet. Maar als je terugvecht, lok je een gewelddadige reactie uit. Je laat het geweld eenvoudigweg escaleren, en daardoor zou jij heel goed degene kunnen zijn die verliest. Als je het zwaard opneemt, lok je een reactie met het zwaard uit, en je zou er heel goed

door kunnen sterven. Het is mogelijk dat Jezus iets in die trant zei. Als dat zo is, dan lijkt het erop dat Jezus het gebruik van het zwaard in alle situaties in wezen ontmoedigde, omdat het gebruik van geweld een gewelddadige reactie zal oproepen, en dat kan slecht voor je aflopen.

Er bestaat ook een mogelijkheid dat Jezus een cryptische opmerking maakte over degenen die met zwaarden en stokken kwamen om Hem gevangen te nemen. Degenen die het zwaard opnamen, zouden later zelf door het zwaard sterven. Dat gold voor velen van hen, want binnen enkele jaren veroverden de Romeinen Jeruzalem. Veel van deze overpriesters en van deze mensen die eropuit waren gegaan om Jezus gevangen te nemen, stierven door het zwaard, het zwaard van de Romeinen. Jezus kan tegen Petrus hebben gezegd: ‘Luister, je hoeft je zwaard niet tevoorschijn te halen. God zal met deze mensen afrekenen. Deze mensen die hun zwaarden tegen ons trekken, krijgen hun dag nog wel, wanneer ook zij door het zwaard zullen omkomen.’

Dit zijn allemaal mogelijke betekenissen van wat Jezus zei, en het is niet helemaal duidelijk hoe Hij het in dit geval bedoelde. Daardoor is het moeilijk om dogmatisch te zijn door Zijn uitspraak op één manier toe te passen en de andere manieren uit te sluiten. Jezus zei echter beslist dat er in dit geval geen reden voor was en dat het niet gepast was dat Petrus het zwaard opnam, en Hij ontmoedigde hem om dat te doen.

4

Twaalf legioenen engelen en Gods bescherming

Maar Jezus ging verder en zei:

Of denk je soms dat Ik Mijn Vader niet nu om hulp kan vragen en dat Hij Mij dan meer dan twaalf legioenen engelen zal sturen?

In elk geval bij de Romeinen bestond een legioen uit zesduizend soldaten, en twaalf legioenen engelen zouden vermoedelijk neerkomen op zoiets als tweeënzeventigduizend engelen. Tweeënzeventigduizend engelen zouden iedereen die zij aanvielen enorme schade kunnen toebrengen, ook dit kleine groepje

vertegenwoordigers van de hogepriester dat Jezus gevangen kwam nemen. Als Jezus twaalf legioenen engelen te hulp wilde roepen, zou het geen enkel probleem zijn om af te rekenen met deze mensen die Hem op dat moment problemen bezorgden.

Natuurlijk is twaalf legioenen geen exact aantal. Het is in elk geval niet waarschijnlijk dat Jezus zei: 'Dit is het maximale aantal engelen waarop Ik een beroep zou kunnen doen.' Hij zei waarschijnlijk tegen de discipelen: 'Jullie zijn hier met zijn twaalven.' In werkelijkheid stonden er elf aan Zijn kant, al was Judas er ook. 'Maar zelfs als jullie alle twaalf, Mijn discipelen, Mij zouden verdedigen, zouden jullie Mij onmogelijk zo goed kunnen verdedigen als God dat kan. In plaats van ieder van jullie zou Hij een legioen engelen kunnen sturen. Hoeveel beter zou Ik af zijn onder hun bescherming dan onder die van jullie?'

Het idee hier is dat God niet machteloos is om Mij te redden als Hij dat wil. Hij heeft de hulp van jouw zwaard niet nodig, Petrus. Er staan engelen klaar die Mij graag te hulp zullen komen en Mij zullen redden als Ik hun eenvoudigweg vraag dat te doen, als Ik hen aanroep. Maar Ik kan dat niet doen, want dan zullen de Schriften niet worden vervuld.

We moeten hier vaak aan denken wanneer we geneigd zijn onszelf te verdedigen. Er zijn tenslotte christenen die geneigd zijn zich zwaar te bewapenen en grendels op hun deuren te zetten, boobytraps en alarmsystemen te installeren, en zich met al dat soort dingen te omringen uit angst voor indringers, of dat nu inbrekers, overheidsagenten of wie dan ook zijn voor wie ze bang zijn. Er zijn veel christenen die erop gebrand lijken te zijn zich te bewapenen en te vechten. Ze zouden moeten onthouden wat Jezus zei: als Hij dat wil, kan Hij twaalf legioenen engelen roepen. Hij heeft onze wapens niet nodig.

Als Gods Koninkrijk op het spel staat en wordt aangevallen, dan kan God het goed genoeg verdedigen zonder dat wij onze nietige zwaarden erbij hoeven te halen. Die zullen ons trouwens misschien niet eens zoveel succes opleveren. Zoals Hij zei: als we het zwaard dragen, kunnen we alsnog door het zwaard sterven. Onze wapens garanderen onze veiligheid niet. De veiligste plaats is bij de Heere. In Spreuken staat:

Een paard wordt gereedgemaakt voor de dag van de strijd, maar de overwinning is van de HEERE.

SPREUKEN 21:31

De gebruikte Engelse Bijbelvertaling spreekt hier over veiligheid; de HSV vertaalt dit als 'de overwinning'.

Er zijn mensen die hun wapens en hun paarden gereedmaken voor de strijd, maar dat zal niet bepalen of ze veilig zijn. Veiligheid komt van de Heere. Als je het zwaard te hulp roept om jezelf te redden, kun je alsnog door het zwaard omkomen, zoals Jezus zei. Aan de andere kant: als God je wil redden, kan Hij dat zonder jouw zwaard doen. Hij zou twaalf legioenen engelen kunnen sturen als Hij dat wilde. Daarom roept dit ernstige vragen op over de vraag of christenen zich ter verdediging van zichzelf moeten bewapenen.

Ik zal niet echt zeggen dat christenen geen wapens mogen hebben of dat ze zichzelf niet mogen verdedigen. Ik weet niet zeker of Jezus' opmerking zover gaat dat Hij dat zegt. Maar die opmerking zou onze kijk op onze eigen veiligheid beslist moeten veranderen. God is Degene Die onze veiligheid ter harte neemt. En er is geen grens aan het aantal engelen en de middelen die Hij zou kunnen sturen om ons te redden. Zo luidt het Evangelie van Mattheüs.

5

Jezus geneest Zijn vijand

In het Evangelie van Lukas is Jezus' reactie op het afhakken van het oor van Malchus, de dienaar van de hogepriester, natuurlijk anders. Over een mondelinge reactie van Jezus wordt niet veel vermeld. In Lukas 22:51 staat eenvoudig dat Hij zei:

Maar Jezus antwoordde en zei: Laat hen tot hiertoe begaan. En Hij raakte zijn oor aan en genas hem.

LUKAS 22:51

In plaats van uitvoerig te beschrijven hoe Jezus Petrus terechtwees, staat er alleen dat Jezus tegen Petrus zegt:

Laat dit nog even toe.

Dan vertelt Lukas ons dat Jezus het oor van de man genas, dat Jezus zijn oor aanraakte en het genas.

Hier zien we dat Jezus een man geneest terwijl die man Hem op datzelfde moment komt arresteren. Dat is werkelijk een beeld van Gods vergevende genade. Juist de man die daar staat, klaar om Hem mee te nemen en Hem te kruisigen, raakt gewond, en Jezus geneest hem. Goeddoen aan degenen die je haten is iets waarvan Jezus Zelf leerde dat we het moeten doen.

Er is een bekend verhaal onder de vroege wederdopers. Dat waren vroege wederdopers van het mennonitische type. Ze waren geweldloos, zoals moderne mennonieten dat ook zijn. Ze geloofden niet in verzet en ze geloofden niet in vechten, maar ze werden hevig vervolgd. Een van deze mannen werd achtervolgd door een gerechtsdienaar die hem wilde oppakken en laten doden. Want halverwege de zestiende eeuw was het op veel plaatsen in Europa verboden om mennoniet te zijn, en je kon daarvoor ter dood worden gebracht.

Deze mennonitische heer vluchtte voor een gerechtsdienaar die hem wilde oppakken om hem te doden. De man vluchtte over een bevroren meer en bereikte veilig de overkant. Maar zijn achtervolger zakte door het ijs en was gedoemd in het ijskoude water te sterven. De vluchtende mennoniet keerde om, ging terug en redde de man die hem achtervolgde. Die man nam hem vervolgens mee en liet hem terechtstellen.

Dit lijkt zo sterk op wat Jezus deed en zo sterk op de Geest van Christus, maar het verschilt zo sterk van de geest van veel christenen in deze tijd. Veel christenen menen tegenwoordig dat het hun taak is zichzelf te verdedigen, hun rechten te verdedigen, aan gevaar te ontkomen en al dat soort dingen. Jezus Zelf gaf echter een ander voorbeeld, net als sommige christenen in andere tijden. Zij hebben hetzelfde gedaan.

Toen de martelaar Polycarpus werd gearresteerd, had hij feitelijk de gelegenheid om te ontsnappen. Maar hij had een visioen of een droom waarin hijzelf in zijn bed verbrandde. Hij besloot dat God hem daarmee vertelde dat hij zich aan het martelaarschap moest onderwerpen en op de brandstapel verbrand moest worden. Toen de soldaten hem kwamen arresteren, vroeg hij of hij voor hen mocht bidden. Hij bracht tijd door in gebed voordat ze hem meenamen. Jezus zei dat je moet bidden voor degenen die je vervolgen en hun goed moet doen. Jezus liet dit Zelf zien door bij deze gelegenheid het oor te genezen van de man die door het zwaard van Petrus gewond was geraakt.

In het Evangelie van Johannes reageerde Jezus bij deze gelegenheid als volgt op Petrus. In Johannes 18:11 zei Jezus tegen Petrus:

Jezus dan zei tegen Petrus: Steek uw zwaard in de schede.
De drinkbeker die de Vader Mij gegeven heeft, zal Ik die
niet drinken?

JOHANNES 18:11

Met andere woorden, Jezus beseftte dat deze arrestatie en het feit dat Hij naar het kruis werd gebracht, de drinkbeker was die Zijn Vader Hem gaf.

Bedenk dat Hij driemaal bad of de drinkbeker van Hem weggenomen mocht worden. Welnu, de drinkbeker zou niet van Hem weggenomen worden. De drinkbeker zou Hem gegeven worden. Omdat Hij Zich aan de wil van Zijn Vader overgaf, zei Hij:

Dit is de beker die Mijn Vader Mij heeft gegeven. Houd Mij niet tegen om hem te drinken.

Het is een bittere drinkbeker. Het betekent Mijn dood. Het betekent een pijnlijke en ondraaglijk zware dood. Maar hij komt van Mijn Vader. Zal Ik die drinkbeker die Mijn Vader Mij geeft dan niet drinken?

Dat is ook de houding die christenen zouden moeten hebben tegenover beproevingen die God over ons brengt. Dit is de drinkbeker die God ons heeft gegeven. We zouden kunnen zeggen: „Nee, mijn beproevingen worden veroorzaakt door mensen, niet door God.” Deze beproeving van Jezus werd ook door mensen veroorzaakt. Er was Judas, er waren de overpriesters en er waren al deze mannen die Hem arresteerden. Het waren allemaal slechte mensen, en op dat moment veroorzaakten zij Zijn beproevingen.

Maar Hij zag het nog steeds als de beker die Zijn Vader Hem gegeven had, omdat Zijn Vader ervoor koos geen twaalf legioenen engelen te sturen om Hem te redden of deze beker van Hem weg te nemen. Jezus erkende dus dat die uit de hand van God kwam, omdat God ervoor koos toe te laten dat dit gebeurde. Hij nam die beker aan en gaf ons allemaal het voorbeeld om uit Gods hand alle beproevingen aan te nemen die Hij over ons zou willen brengen. Zo groeien we. Zo gehoorzamen we. Zo verheerlijken we God in ons leven, zoals Jezus dat deed.

Om verder te lezen

Alle bijbelteksten die in deze lezing aan bod komen, in de volgorde waarin ze gebruikt zijn.

- Mattheüs 26:47
- Mattheüs 26:52-54
- Mattheüs 26:55-56
- Spreuken 27:6
- Lukas 22:48

- Mattheüs 26:47-51
- Mattheüs 5:39
- Spreuken 21:31
- Lukas 22:51
- Johannes 18:11

Lezing © Steve Gregg / The Narrow Path. Nederlandse vertaling © 2026 Vers voor Vers. De bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling, © 2010/2016 Stichting HSV.